

PRVNÍ FILMOVÁ ADAPTACE

DOMINIK DÁN

**RUDÝ
KAPITÁN**

RUDÝ KAPITÁN

Dominik Dán

RUDÝ KAPITÁN

sloart

Text © Dominik Dán 2007
Translation © Josef Šmatlák 2009
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2015

ISBN 978-80-7529-000-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny postavy v této knize jsou
smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je ryze náhodná, přestože leckomu
mohou připadat povědomé...*

Qui metuens vivet, liber mihi non erit unquam.
(Nikdy ten nebude svobodným pro mne,
kdo ve strachu žije.)

(Horácius)

Věnováno Zuzaně a Emilovi Kňazovickým.

Za přátelské rady a neocenitelnou pomoc děkuji Vám, paní...

V románu byly použity písemné záznamy pracovníka bývalé Státní bezpečnosti s krycím jménem „ViktorCe“, povýšeného v roce 1988 za mimořádné zásluhy při obraně socialistické vlasti do hodnosti podplukovníka in memoriam.

Veškeré materiály byly použity s laskavým svolením jeho manželky. K zveřejnění jejího jména jsem souhlas neobdržel. Chce se totiž ještě těšit ze svých vnoučat...

1

ČERVEN 1992

Chlapi se potili, přestože byli svlečení do půl těla. Kopali už od časného rána. Přivstali si, aby se vyhnuli nesnesitelnému vedru, jaké meteorologové předpověděli nejen na dnešek, ale na celý týden. Přivstali si, ale nebylo to nic platné. Potili se už v sedm ráno a teď před obědem z nich lilo jako v sauně. Otročina.

„Hod' sem lopatu!“

Dlouhán sedící na hromadě čerstvě nakopané zeminy se líně shýbl a podal kolegovi lopatu. Slastně se uvelebil, protože zemina příjemně chladila zadnici. Druhému čouhaly z jámy pouze ramena a hlava. Odhodil krumpáč a natáhl se pro lopatu.

„Hergot... kde je?“

„Zamakali, honili normu... metr osumdesát... hovada...“ řekl a napil se.

„Dej mi loka...“ zaškemral chlap v jámě.

Muž na hromadě zeminy se líně shýbl podruhé a kolegovi v jámě podal plastovou láhev s vodou.

„Brr...“ slastně odfrkl a ještě si nalil na obličej a krátkého ježka.

„Hod' sebou! Za hodinu to sem začne hicovat a s lehamá máme utrum...“

„Lehy... tak si to pod' prubnout...“

Muž na hromadě se líně podíval na hodinky.

„Eště sedum minut... a až pak sem na řadě já... tak sebou hod'... a buď rád, že sme ve stínu!“

Na šterkové cestě zarachotila kola multikáry. Řidič řízl pro potěšení zatáčku tak ostře, že se hlavou i ramenem vy-

chýlil z otevřeného okna, a kdyby se nedržel volantu, možná by za jízdy vypadl celý. Dva mladíci na korbě povykovali radostí.

„Makej... posero... na rovině sto deset...!“ pokřikovali na řidiče, ale ten se jen usmíval a těšil se, až zastaví.

Těsně před kopáči dupl na brzdu. Mladíci na korbě popadali.

„Debile...“ remcali při seskakování z korby.

„Chtěli ste přidat, ne?“ chechtal se řidič.

„Jo, přidat! Ale ne brzdit...“ už už se chystali vytáhnout ho ven z vozu a dát mu přes hubu.

Muž na hromadě zavrtěl hlavou.

„Jako malí parchanti... a přestaňte blbnout! Lidi se koukaj... a jestliže si bude někdo stěžovat, mistr nám natrhne prdel...“

Přestali a uklidnili se. Řidič vystoupil až poté, ale jednu výchovnou pod žebra přesto dostal.

„Tak už toho nechte...“

Obstoupili jámu a útrpně se dívali na otroka na jejím dně.

„Jak ste na tom? My sme už hotoví...“ oznámil řidič a sáhl po cigaretách.

„Už to bude... někde to tu už musí bejt...“ ozvalo se nakvašeně z jámy a další porce čerstvé zeminy přistála na vršku hromady. Pár hrudek se skutálelo dolů.

„Házej vedle, už ti to padá dolů!“ poradil řidič a zapálil si.

„Chytráku...“ a další prška zeminy letěla na totéž místo. A další hrudky se kutálely dolů.

„Eště není ani oběd a vedro je, že by jeden zhebnul, jak sebou nehodíte, začne sem za chvíli pražit a pak...“ přemítal nahlas řidič a kouřil.

Z jámy se ozval drsný zvuk, jak lopata škrábla o dřevo.

„No, konečně!“ zajásal otrok, a jako by pookřál. Krátkými trhavými pohyby odhraboval zeminu z víka a ta odletovala, jako když si jezevec hloubí noru.

„Kruppáč!“ přikázal a vyhodil lopatu z jámy.

Kolega na hromadě rovněž ožil, vstal a hbitě mu podal žádaný nástroj. Byl rád, že se to podařilo do poledne. Včera takové štěstí neměli, slunce už žhnulo za rohem výškově

budovy a málem zhynuli vedrem. Naštěstí už ve dvě byli na pivu, jinak by dnes byl nejspíš marod!

„Lopatu!“ zaznělo z jámy.

Kopáč uvolnil víko a obhrábl boky.

„Pajzr a skoby! A pod' sem, potřebuju helfnout!“

Uvolnili boky a podvlékli kurty. Mladíci jim pomohli vydrápat se z jámy.

„Na tři! Raz... dva... tři...“

Táhli všichni čtyři, řidič ovšem kouřil... za špinavou práci v jámě nebyl placen, jeho živil řidičský průkaz C a byl na to patřičně hrdý.

„Zaber! A ještě... Jano! Jsi vysoko... ne tak hrr, uber... a teď...!“

Jakmile vytáhli předmět svého usilování, poskládali se do trávy a funěli.

„Mrcha! Má dobrou tunu...“

„Místo aby tam dole shodil, nejspíš eště přibral...“

„Příště na něj ale seru... ať si vyleze sám...“

Pochechtávali se a jeden druhému připalovali pomačkané cigarety. Řidič obcházel dřevěné monstrum a z navlhlého povrchu odlupoval hroudy hlíny.

„To mi zasere celou korbu...“ hudral a pokračoval v čištění. „Kdo to má věčně mejt...“

Chlapi se jen křenili. Dokouřili a oprášili si kalhoty.

„Tak dem na to... hodíme ji hore a pro dnešek máme padla...“

Každý se shýbl k jednomu rohu a jako na povel se napřímili. Mladíci byli v nevýhodě, museli couvat. Jeden konec vysunuli na korbu a svižně se vyhoupli nahoru. Opět uchopili rohy... ale chyba lávky! Veškerá tíha břemene převážila na dvojici dole, vlhký povrch jim vyklouzl a muži jen tak tak stihli uskočit. Ti nahoře se ani nesnažili nijak zasáhnout, jen zírali. Předmět jejich úsilí s rachotem dopadl na kamenný obrubník a jeho víko se rozlomilo.

Nejdříve vypadla ruka.

Na zápěstí jí ještě tkvěl kousek zaschlého masa a kůže. Z prstů zbyly jen holé kůstky a ty se rozsypaly po trávě. Poté vypadly obě nohy obalené cáry kalhot. Pouhopouhé kosti. Hrudník v polorozpadlém saku se zaklínil v otvoru.

„No nazdar!“ ohodnotil řidič jejich výkon a opatrně se rozhlédl.

Měli štěstí. Babka od nejbližšího hrobu šla pro vodu a plechovou konvičkou si houpala do rytmu chůze. Opodál byla sice další dvojice babek, ale těm bránila v pohledu multikára.

„Kreténi... to je vaše vina...“

„Naše!? Vy dole ste ji nedrželi!“

„My!?“

Jediným, kdo zachoval klid, byl řidič. Měl přece řidičský průkaz C.

„Sklapněte! Ruplo vám!? Eště dělejte randál! Buďte rádi, že tu není mistr... fofrem ho seberte a naložte... Jano! Na korbě v rohu sou dvoje rukavice, hoď je sem!“

Odsunuli víko a nacpali hrudník dovnitř. Jeden muž podal nohy, jež držely jakžtakž pohromadě, ovšem ruka se jim rozpadla.

„Dej sem ten prst... támhle... je u boty... a támhle je druhej...“

Naházeli zpět, co našli, a popadli víko.

„Vzadu mám nějaký hřebíky, pak to přitlučeme... teď akorát naložit a padáme...“ navrhl řidič a sám se chopil jednoho rohu. Chlapi se ochotně přidali, ale... když přiklápěli víko... řidič se zarazil.

„Moment! Něco tu neštymuje...“ a zadíval se do rakve. „Kurvafix! Kde má hlavu!?“

Všichni se bezradně rozhlíželi okolo.

„A co když zhebnul bezhlavej?“ pokusil se jeden o černý humor.

„Děsně vtipný...!“ ušklíbl se řidič a mnul si bradu. „Jestli nám vypadla... tak asi zapadla do tamtěch křoví! Chlapi, mrkněte tam!“

Klekli a prohrabávali husté listoví.

„Mám ji!“ zvolal vítězoslavně jeden mladík.

„Neřvi! Bože... to je vůl! Hoď to sem, dokud je vzduch čistej!“

Hoch vstal a předpažil. „Fujtajbl!“ Nesl ji co nejdále od těla jako narozeninový dort. Opatrně ji položil k zetlelému límci, ale lebka se převalila a odhalila holé temeno.

„Hele, má tady náskou bradavici nebo co... tady na vršku...vidíte?“ žasl nálezce.

„Bradavice sou na kůži a tohleto je už jen holá lebka a na tý už bradavice nejsou!“ namítal druhý závozník.

„Nákej chytřej! Pan doktor, co? Kolik semestrů medicíny si prošel?“

Postávali nad otevřenou rakví a mudrovali. Narážka na vyšší vzdělání popíchla řidiče. Měl na to, tak přispěchal na pomoc.

„Počkat! Nechejte to... mrknu se...“ přidřep l k rakvi a odborně prohlížel temeno lebky.

„Jano... dej sem rukavice...“

Opatrně vsunul prsty do očních otvorů a lebku pozvedl. Ohlédl se, zdali náhodou neupoutal pozornost truchlících babek, a zaostřil pozornost na domnělou bradavici.

„Tohle... to není bradavice, ty... to je...“

Opatrně otočil lebku temenem dolů, přimhouřil oko a skrze otvor po obratli zkoumal vnitřek.

„Proboha, chlapi...“

„Co je?“ projevil mladík netrpělivost.

„To je... hřebík!“

„Kecáš! Ukaž!?“

Lebka kolovala z ruky do ruky a spolu s ní rukavice. Každý chtěl vidět nečekaný nález na vlastní oči.

„Fakt... je to hlavička hřebíku a... konec je uvnitř hlavy a... co s tím?“ zeptal se konstruktivně mladík.

„Nóó...“ zaváhal řidič, ale tušil, že by s tím měli něco udělat.

Nejrozhodněji se zachoval zpocený kopáč. Utřel se do špinavého trika a přes ramena si přehodil blůzu od montérek. Unavenými pohyby posbíral ze země nářadí.

„Nic! Já teda nic! Hod'te všechno dovnitř a fofrem ho odvezem. Zejtra to tu všude zahrnem a konečně vocaď vypadnem!“

„Jenže... co ten hřebík...“ váhal řidič, „nemělo by se to ohlásit?“

„A komu? A co jako? Žes našel hřebík? Koupím ti jinej, a teď už nezdržuj a hoď ji zpátky do bedny!“

„Neblbni... co když je to něco vážnýho! Měli bysme na to někoho zavolat...“

„A koho? Mistra? Ten s náma leda vyjebe, že nám spadla, a eště nám vodrbe prémie!“

„Mistra ne... ale... co když je to fakt něco vážnýho?!“

„Co jako?“

„Třeba... vražda?!“

Jeden z mladíků hekl.

„Co bučíš?! Stará vražda! Úplně normálně to může bejt stará vražda, to vám teda povím!“ nedal se odbýt řidič.

„Chytráku... hotovej Šerlok...“

„Šerlok! Ale... fakt by se měl někdo zavolat... myslím si. Možná policie...“

„Ty debile!! Fízly, to teda akorát. Doteď tam ležel a nikomu nevadil a najednou budeme volat fízly!! Kromě toho... poldové automaticky podezřívaj každýho a všechny a nejvíc ty, co něco hlásej!! Mě z toho vynechte, mám svý zkušenosti, posledních osmnáct měsíců mi stačilo! Du vod toho!“

„Počkej! Tak... co s tím?“

Nikdo se ani nepohnul. Nevěděli.

„Co když řeknou, že jsme ho zabili my?“ ozval se nasměle mladík

„Fízlové nejsou takový magoři jako ty!“ nenechal se zstrašit řidič, jako by ho vzrušovala představa, že objevil úžasný poklad a tihle závistivci mu chtějí jen všechno pokazit. „Hřebík je rezavej, i debil pochopí, že byl zatlučeněj už dávno...“

„I poldové?“ nedal se kopáč.

„No...“ zaváhal řidič. Takové zkušenosti jako kopáč neměl.

„Tak vidíš! Naposledy mi jeden tvrdil, že sem ukrad kolo za vosum litrů a prej neoprávněně užíval a... vyfasoval sem rok a půl! Moh sem mu do zápisu vykládat, co sem chtěl, furt mlel svoje! Ani sem si neprdnul a byl sem v lochu! Nevinně!“

„Takže... tys sis na kolo ani neseď a oni tě zašili?“

„Jasně že neseď!“ vmetl jim do udivených tváří. „Střelil jsem ho...“ zabručel si pod nos a vykročil pryč.

Ušel tři kroky a zeza multikáry se vynořil mistr. Chlapi byli natolik zabraní do hovoru, že si nevšimli jeho příchodu.

„Tak co, panstvo, dokdy tam na vás mám čekat? A zasype je kdo? Svatej Petr, anebo se zaházejí sami?! A... jžíšikriste!!“ strnul, když zahlédl, co má řidič v rukou. „Vy jste ji otevřeli!? A... na co!?“

„Cvakal zubama... Jano mu chtěl dát deku...“ zamektal kopáč a už tušil, že bude zle.

„To je trestnej čin! To se nesmí!! A... neviděl vás někdo?“
mistr se ustrašeně rozhlížel kolem.

„Ne...“

„Proč jste ji...“

„Spadla nám a sama se otevřela!“

„Aha! Šikovný ručičky, není nad ně, co? Hoď ji fofrem dovnitř a pryč vocaď. Mám náky hřebíky, přiheftnem to a zakopeme...“

„Mistře! Ale... je tu jeden hřebík...“

„No bezva. Já mám hřebíků pár... ty budou stačit!“

„Ale ten hřebík je v hlavě!“

„V jaký hlavě?“

„V týhle!“ natáhl k němu řidič ruku.

„Proč?“

Tato záludná otázka vyrazila všem dech. Jediný, kdo byl schopen udržet s mistrem krok, byl řidič.

„No... až tak daleko jsme se v pátrání zatím nedostali...“
mlel a ostatní jen valili oči. Báli se o prémie a nechtěli to pomravit víc, než to už bylo.

„Ukaž...“

Mistr si nevzal rukavice, pouze chňapl řidiče za zápěstí a otáčel jím ze strany na stranu.

„Jéžišmarjá! Fakt! Hřebík!“

„Co budeme dělat?“

Nyní byl na koni řidič. Mistr si zamyšleně mnul bradu.

„No... chlapi... já nevím, ale raději zavolám kriminálku...“

Kopáč křepce vykročil a rychle odcházel.

2

Bylo vedro na padnutí a na oddělení vražd bzučely všechny ventilátory, jež byly schopné aspoň nějakého výkonu. Ovšem žádný z detektivů nebyl schopen je napodobit. Dělat se prostě nedalo.

„To už je to globální oteplování?“ vznesl dotaz tlustoch Váňa, otřel si čelo, ale když zjistil, že kapesník je zcela promočený, přehodil ho přes opěradlo židle a osušil se papírovým.

Nikdo nereagoval. Nikomu se nechtělo. Richard ležel v rohu v křesle a ovíval se novinami, které sebral Burgerovi. Eduard Burger, nejstarší z detektivů, téměř ležel za stolem a snažil se nasměrovat na sebe ventilátor. Oto Hanzel, nejlepší střelec v kraji a odborník na výbušniny, se procházel po kanceláři, protože už měl propocenou zadnici a všechno ho svrbělo. Výjimečně ani on neměl náladu na vtipy. Prcek Kuky a Ivan Canis měli dovolenou, čímž oslabili trpící partu, ale trpící parta byla v podstatě ráda, protože jinak by se jich v rozpálené kanceláři mačkalo ještě víc.

Tlustoch Váňa se před chvílí vrátil z bufetu. Zrovna dojídal tlačěnku.

„Proboha, Váňo!! Jak se můžeš v tomhle vedru tak ládovat?“ zhrozil se Burger.

„Co by...“ nedal se znechutit Váňa a jen hodil ramenem. I to bylo přespříliš a hned ho to zamrzelo, protože spustil stavidla potu.

„Dotedka jsi svačil, co ti nabalili z domova...“

„To byla snídaně!“

„A teď je půl dvanáctý... takže to, co teď žvejkáš, je co?“

„No, svačina...“

„A za půl hodiny je oběd!“

„Už aby... a dej si pohov! Závidíš?!“

„Ani náhodou! Jen si dej, ale máš můj obdiv! V takovém počasí tolik kalorií... a přitom jsi neskutečně vyžranej!“

„Já něco vydržím! Jsem tlustej, protože nejsem línej se nažrat... ne jako vy! A nečum mi na stůl! Radši sebou hněte, máte s Ríšanem skočit na pumpu a prověřit ty vyděračský telefonáty, jestli se nemejlím! Tak jste to aspoň ráno hlásili na poradě, ne? Tak co se tu válíte?“

Detektiv Richard Krauz ho probodl pohledem a čekal na reakci staršího kolegy. S Burgerem to ani nehnulo a Krauz se spokojeně uvelebil v křesle.

„Zasraná pumpa...“ zabručel Burger, protože věděl, že je to dnes nemine.

„Kašlem na to... kdo by dneska lozil venku?“ přitakal mu Krauz.

„Ani psa by tam...“ připojil se k nim Hanzel, ale nedořekl. Zazvonil telefon.

Krauz přestal s ovíváním. Hanzel se zarazil uprostřed kanceláře a strnul. Váňa dělal hluchého a šlo mu to skvěle. Nejblíží k telefonu stál nejstarší z nich, Burger. Zvedl sluchátko opatrně, jako by bylo rozžhavené, a vzdychl.

„Oddělení vražd, Burger...“

„Operační... zdravím!“ ozval se vesele operační důstojník.

„Ty se máš, máš tam klimošku... a my tady nahore div nezhebnem...“

„A bude eště hůř, hoši vrahounský! Volali nám z Ondřejskýho hřbitova... kopali tam, kopali a vykopali mrtvolu...“

„To je snad v pořádku, ne? Co tam čekali? Delegaci australskejch havířů?“

„Nevím, co čekali, ale delegaci asi těžko, až tak hluboko se nedostali. Podstatný ale je, že vykopali mrtvolu... a ta má v hlavě hřebík...“

„No a?“

„Co no a?“

„Co co no a? Kdyby měla v hlavě desítku hmoždinku, to by ti připadalo normálnější? To bys taky otravoval!?“

„Nevím! Mrknul bych se na pokyny pro krizový situace a postupoval bych podle nich!“

„A co se v nich píše o hřebíku v hlavě?“

„Že to tam máte jít očíhnout a cestou mi můžete...“ a operační rychle položil telefon, aby ho Burger nestihl poslat do teplých krajin.

Burger položil rovněž telefon a zničeně se sesunul na stůl. Dvakrát udeřil čelem o desku a truchlivě pohlédl na parťáka v rohu.

„Richarde... osud je proti nám... asi tomu neujdem... musíme ven!“

Váňa zmučeně sraštil čelo.

„Mně je nějak šoufl...“

„Tak tady buď na telefonu, kdyby bylo třeba něco vylustrovat... Oto?“

„Jdu teda s váma... o co kráčí?“ vzdychl.

„Na hřbitově vykopali mrtvolu a ta má v hlavě hřebík...“

„Kterej vůl ji vykopal?“

„Nevím, ale zkopu ho do kulata, má se na co těšit... jdu říct šéfovi, co se děje, sejdeme se na dvoře...“

Vypadli. Nesnesitelné teplo pozbylo na významu. Někdo někomu zarazil do hlavy hřebík a jejich prací bylo zjistit, kdo to byl a proč to udělal...

Hřbitovní brána byla dokořán. Krauz vjel dovnitř, a když zjistil, že všechna parkovací místa jsou obsazená, vycouval ven a zaparkoval před plotem. Všiml si jich muž v montérkách a vyšel jim vstříc.

„Vy jste...“

„Policie...“ Hanzel neochotně vylovil odznak a ukázal mu ho. „Detektiv Hanzel, oddělení vražd...“

Muž se na odznak ani nepodíval. Kdo jiný než policajti by v tomhle počasí makal? Podal si s nimi postupně ruku.

„Malík... Petr Malík... mistr... Malík... vítám vás... Malík... pojdte ke mně... všechno vám vysvětlím...“

Ke mně znamenalo do špinavé stavbařské maringotky. Jakmile překročili práh, oblilo je vedro o dobrých patnáct stupňů vyšší, než bylo venku. Maringotka bez tepelné izolace pod střechou hicovala jako terárium.

„Proboha... pojdme raději ven...“ navrhl Burger a ani se nepokusil usednout na nabídnutou židli.

Posadili se na lavičku do milosrdného stínu mohutných kaštanů. Krauz jako nejmladší z trojlístku vytáhl malý zápisník a propisovačku. Burger začal.

„Celé jméno a tak dál prosím...“

Malík trpělivě diktoval své údaje a Krauz je netrpělivě zapisoval.

„Pane Malík, pěkně popořádku... co tu děláte a jak jste ho našli...“

„My jsme stavební firma... teda... dosud jsme u pozemních staveb, ale už se osamostatňujeme... eště zbejvá pár formalit a něco od právníka a...“

„To je vaše věc...“

„Jasně, jasně... takže... jak jste si všimli, na rohu Mosazný a Potockýho probíhá velká výstavba, bude tam mrakodrap a všechno to dělají naše pozemní stavby...“

„Takže za ty nesmyslný jednosměrky a uzávěry kolem hřbitova můžeme poděkovat vám!?“

„Můžete... ale není za co... a při podzemních pracích se poškodily prakticky všechny sítě, co vedou pod rohem hřbitova. Nevěděli jsme, že tam nějaký vedou, v projektech jsou totiž zakreslený úplně jinde! Správa hřbitovů tu havárku využila, a protože se už nějakou dobu snaží přestěhovat pět posledních hrobů z toho rohu jinam, nechali nám to spravit v rámci jakýhosi odškodnění... že nás nebudou žalovat, když jim s tím pomůžeme... tak jsme tenhle týden nakráčeli na... jak se tomu říká... exkomu...“

„Exhumace...“

„Jo! Přesně tak!“

„Na to je ovšem potřeba patnáct set povolení a podpisů...“

„Taky je mají! Od hygienika, od magistrátu, od památkářů... Ti neřadí se na stěhování hrobů chystali už přes rok a naše havárka jim spadla do klína jako dar z nebe. My jim zadara uděláme špinavou práci a oni se ještě tvářejí, jako že jsou uražení. Teda to vám řeknu, že jsem v životě nejednal s takovejma cvokama...“

„A dneska?“

„Ani dneska! Vy jste proti nim...“

„No dovolte! Myslel jsem, co se stalo dneska!“

„Aha! Pardon! No... kopali jsme poslední hrob... jedna parta... tedy dva vykopávají starý hroby a další dva kopou

nový na jiným konci hřbitova, kde nám to přikázali. Mám tady na to multikáru, co vozí náhrobní kameny a tak.“

„A?“

„A... při nakládání se chlapům smekla rakev a otevřela se... Já vím, nemělo by se to stát, ale... stane se to! Chlapi to chtěli všechno uklidit a rakev zatlouct, ale všimli si přitom, že ta mrtvola v hlavě... no... má zatlučený hřebík...“

„Poslyšte, jestli je to fór a chlapi se jen nudili...“

„To ne! Určitě ne! Takový fóry... se u nás nedělají, nebo teda... dělají, ale jen do určitý meze... nenechali by mě volat policii, kdyby to byl fór!“

„Kde jsou?“

„Všichni čekají u jámy... s ničím jsme nehejbal... tohle už znám! Můj synovec je u vás, za ty léta mě vyškolil, vím, co se v takovech případech dělá, nebojte se! Žádný stopy jsme nezničili!“

„Kde to je?“

„Támhle v rohu...“

„Kde dělá váš synovec?“

„Hlídá v atomovce.“

„No... tak se jdeme mrknout na ten hřebík...“ vzdychl Burger, plácl se do kolen a s námahou vstal. Nezdržel se úsměvu. Další odborník na kriminalistiku... z vrátnice.

Krauzovi nebylo do smíchu. Bylo mu vedro! Nesnášel horko... a navíc se mu do hýždí začaly zařezávat propocené slipy. Prošli hlavní uličkou a cestou jim do sandálů vlítly kamínky. Krauz se ploužil při okraji, aby byl co nejmíc ve stínu mohutných kaštanů. Hanzel si toho všiml, rozhodl se ho napodobit a hned ho označoval holub. Potichu zaklel a kaštanovým listem se snažil holubí nadílku z rame-ne setřít.

Už zdálky zahlédli zelenou multikáru a zblízka pak čtyři umořené chlapy sedící v jejím stínu. Polední slunce pražilo do jámy vši silou a zemina po obvodu už vyschla. Chlapi vstali jakoby na povel a tvářili se rozpačitě. Burger je přelétl pohledem a obrátil se k mistrovi.

„Neříkal jste, že dva kopou tady, dva támhle a jeden jez-dí s károu? Tady jsou jen čtyři...“

„Jo, Dežo šel na stavbu za bráchou... je za plotem, mám ho zavolat?“